

Осіннє

Борис Олійник

Облітає листя,
пане-брате.
Хоч стріляй -
останнє опада...
Вітер дошматовує плакати
Та вчорашні гасли заміта.

Цідить мжичка їдко і занудно,
Вибира з-під коміра тепло.
Час прийшов -
себе й коня загнуждуй
І не здумай пхатись у сідло,

Щоб на посміх юної громади
Не спіткнутися об стремено.
Не вливай,
дослухавшись поради,
У старі міхи нове вино.

Вибігали з мітингу на мітинг,
Викричали "слави" у марноті.
Дехто в метушні і не помітив,
Що не та пора і ми не ті.

Ваші гасла спритні примазенки,
Як свої,
збувають "два за три".
З прапорів пошили камізельки
У два кольори, два кольори.

Ми й незчулись,
коли в'язнів честі -
Лицарів пречистої душі -
Відгорнули на задвірки чемно
Замашні, дебели торгаші.

Вкравши вашу мученицьку віру,

Округ пальця окрутивши гурт,
Ваші учорашні конвоїри
Нас до незалежності ведуть...

Облітає листя.
Гей, останнє
Листя,
побратими, опада.
Перше нерозділене кохання
Вже онуків стомлено гойда.

І промерзлий вітер листопаду,
Розбудивши сонний очерет,
Закликає нас на Чорну раду
З'ясувать на крузі
врешті-решт, -

Що ж ми з вами
хлопці,
наробили?
Де ж ми знову загубили Січ?
Думали: саджаєм горобину,
А жнивуєм горобину ніч.

Хто ж це нам наслав меживіч диму,
Що б'ємо наосліп по своїх?
Що ж ми Україну неділиму
Знову ділим, недругам на сміх?

Доборолись - тільки шапка й вуса.
Досварились так, що від обмов
Гетьман у труні перевернувся.
Встав з могили.
Плюнув.
І - пішов

Помолиться з горя Жовтим Водам.
"Гей, вернися, гетьмане, вгамуйсь!" -
Репетуєм сходом і приходом.
Вибив люльку:
"Може, й повернись,

Як з отари станете народом”.